

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2014. november 2-án.

Kezdő ének: 84. zsoltár 1. verse

Főének: 370. dicséret mind 3 verse

Textus: Lukács evangéliuma 11. rész 28. verse: „Erre Jézus így felelt: De még boldogabbak azok, akik hallgatják az Isten beszédét, és megtartják”.

Kedves Testvéreim!

Úgy gondoljuk, hogy a boldogság az a szó, amit fokozni már nem nagyon lehet. Hiszen valaki vagy boldog, vagy nem az. Valaki vagy elérte már azt a szintet az életében, hogy mindig a szépet látja és mindig az örömet veszi észre, vagy nem. A boldogság olyan állandó életérzés, ami meghatározza az egész világhoz való viszonyunkat. Ezt keressük és ezt kutatjuk minden időben.

Azonban a felolvasott igeszakasz azt mondja, hogy vannak olyanok, akik még a boldog embereknél is boldogabbak. Vannak azok az emberek, akik megtaláltak valami olyan biztonságot, ami az életüket minden körülmények között kiegyensúlyozottá teszi. A mai vasárnapon, amikor sok minden összetalálkozik a gondolatainkban, hiszen hálát adunk az új borért, amikor köszönetet mondunk a reformáció áldásaiért és amikor emlékezünk azokra, akik már nincsenek közöttünk, akkor gondolkozzunk el azon, hogy mi-ként lehetünk mi is még boldogabbak.

Az első és legfontosabb üzenet az, hogy ez az igazi és valódi boldogság nem függ a külső dolgainktól. Jézus sem olyan mércét ad, ami a környezetünkben van, hanem olyat, ami a belsőkben található. A kérdés mindig az, hogy mennyire tudjuk függetleníteni magunkat attól, ami körülöttünk zajlik. Mennyire tudjuk azt mondani, hogy sok mindennel lehet foglalkozni, de mi nem fogunk, mert az nem adja meg a boldogságot!

A Krisztus követő boldog élet független élet. Mennyi mindentől kell függetleníteni magunkat. Nem régen olvastam egy újság címlapján, hogy a 10 millió függő ember országa. Igen, mindenkinek van olyan dolga, amitől függ. A saját megszokásai, amik berögződtek az életében. Amik nélkül nem is tudná elképzelni az életét. Az igazán boldog ember azonban soha nem függ ezektől, mert előfordul, hogy a megszokott dolgaink nem vehetnek körül minket. Ha elutazunk, akkor nem a saját megszokott ágyunkban alszunk. Nem olyan az íze az ételeknek, mint otthon. Nem lehet mindent ugyanúgy megélni, mint otthon. Ezekben az esetekben pedig nem függhet a boldogságunk attól, hogy megmaradtunk-e az úgynevezett komfortzónánkban.

Aztán függetleníteni kell magunkat a minket körülvevő hírektől. Tudnunk kell minden alkalommal, hogy nem a gazdasági – politikai – társadalmi folyamatok határoznak meg minket, hanem egyedül a Mindenható ereje. Végül pedig újra és újra meg kell vizsgálnunk azt, hogy amikben élünk, azok mennyire tették függővé a lelkünket. Vajon én tudom még irányítani az életem eseményeit, vagy a dolgok irányítanak engem? Az igazán boldog ember független minden külső dologtól.

Egy alkalommal Jézus a tanítványaival szombati napon, vagyis ünnepnapon egy búzaföldön ment keresztül. A tanítványok megéheztek és kalászatokat téptek le, majd kimorzsolták és megették. Amikor ezt az írástudók meglátták, akkor számon kérték őket, hogy miért tesznek olyat, amit szombaton nem szabad. Ők ugyanis aratásnak minősítették mindazt, amit a tanítványok tettek, az pedig tilos volt szombaton. Jézus pedig szembeáll velük, és azt mondja, hogy mindez nem lehet tilos, amikor éhező emberekről van szó. Majd így fejezi be: „a szombat lett az emberért, nem az ember a szombatért” (Mk. 2.27). Ebben a Jézusi mondatban az van benne, hogy a pihenőnap lett az emberért, nem pedig a pihenőnap határozza meg az embert. Az igazán boldogok a jézusi elvnek megfelelően nem függnek semmi emberi elképzeléstől.

Miért? Azért, mert Jézus így folytatja: azok a még boldogabbak, akik hallgatják az Isten beszédét. Az első lépés ebben az, hogy egyáltalán eljut hozzá egy-egy bibliai szakasz, vagy prédikáció hangja. Vagyis itt van a gyülekezet különböző alkalmain. Tudom, hogy sok idős gyülekezeti tagunk, aki már fizikailag nem tud eljönni a templomba, a rádión keresztül hallgatja az istentiszteleteket. Vannak olyanok is, akik most külföldön vannak, de az internet segítségével együtt hallgatják az istentiszteletet a templomban lévővel. Amikor Jézus elmondja, hogy hallgassuk Isten beszédét, akkor felhívja a figyelmet a közösségre. Aki ugyanis itt van, az velünk vállalta a közösséget. Aki a rádióban vagy az interneten hallgatja

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2014. november 2-án.

mindazt, ami valahol elhangzik, az lélekben a gyülekezetekkel vállalja a közösséget. Azok az igazán boldogok, akik hallgatják az Isten beszédét.

Nagyon sok emberrel találkoztam már, aki azt mondta, hogy ő a hitét tökéletesen meg tudja élni otthon is. Neki nincsen szüksége a gyülekezeti összejövetelre. Ő otthon imádkozik és ez neki elég. Jézus pedig itt azt mondja, hogy az igazán boldog ember hallgatja az Isten beszédét. Ezt semmilyen formában nem lehet megspórolni. Nem lehet az időkeretünkből kitörölni. Aki igazán boldog akar lenni, az hallgatja Isten szavát.

Sőt, ha fokozásról beszélünk, akkor nem csak hallgatja, hanem meg is hallja. Gyerekeknél látom sokszor, hogy kérünk valamit tőlük, erre azt válaszolják, hogy rendben, majd mintha semmi nem történt volna csinálják a dolgukat tovább ugyanúgy. Vagyis a szónak semmi hatása nem lett az életére. Ezért aztán el kell mondani még egyszer, sőt az is előfordul, hogy erélyesebben el kell mondani harmadszor is, hogy végre eljusson a tudatáig az, amit szeretnénk. Jézus azt mondja, hogy az igazán boldog ember meghallja mindazt, amit Ő mond.

A végső eredmény mégsem akkor van, amikor mi hallgatjuk Jézust, hanem akkor, amikor meg is fogadunk mindent, amit Őtőle hallunk. Még boldogabbak azok, akik hallgatják az Isten beszédét és megtartják. Ez a megtartás pedig azt jelenti, hogy az emlékezetben és a lélekben megőrizzük. Vagyis az életünk részévé tesszük. Ugyanolyan természetességgel fogunk tudni arról beszélni, hogy mit jelent Isten beszéde, mint arról, hogy milyen az időjárás. Az igazán boldog ember hallgatja és megtartja Isten beszédét.

Lehetünk mi is igazán boldogok, hogyha az életünket megszabadítjuk mindattól, ami függővé teszi és meghalljuk, megőrizzük mindazt, amit Isten mond nekünk. Vigyük el magunkkal az evangélium üzenetét: „még boldogabbak azok, akik hallgatják az Isten beszédét, és megtartják”.

Ámen!

Záró ének: 446. dicséret mind a 2 verse